

Casa Argintarului (1560-1563)

Casa Argintarului este un *monument reprezentativ al arhitecturii renascentiste*. Meșterul Petrus Italus de Lugano a coordonat construcția casei în perioada în care era deschis șantierul de la Biserica Evanghelică. Proporția casei și raportul dintre plinuri și goluri sunt concepute după principiile secțiunii de aur. Elementele de piatră ale ferestrelor și ușilor se încadrează în tipologia caselor de patricieni din nordul Italiei.

Fereastra din partea estică a parterului, încadrată de un arc semicircular este decorată cu două potire specifice breslei aurarilor sau argintarilor. La parterul casei era organizat atelierul de prelucrare a metalelor prețioase, iar la etaj o sală mare cu tavan din grinzi masive de lemn are camera de primire a oaspeților.

Casa Argintarului

Portalul carosabil al casei este încadrat de pilaștri cu pedestaluri înalte. Fusul pilaștrilor este parțial degajat, iar capitelul este inspirat din formele ordinului corintic. Ca să obțină forme perfecte pietrării au combinat geometria cercului și a pătratului în compoziții perfect echilibrate.

Datorită bunului gust, a proporției perfecte această casă s-a păstrat neschimbată din secolul al XVI-lea până în prezent.

Casa Argintarului

Breasla meșterilor de metale prețioase din Bistrița a fost foarte puternică în orașul medieval deoarece minele de argint din Rodna furnizau materie primă îndestulătoare. Piese medievale ale aurarilor și argintarilor din Bistrița se păstrează prin mai multe muzee din Europa.

Unul dintre turnurile cetății se afla în grija acestei bresle, iar Pasajul II din oraș se numea în perioada medievală Pasajul Aurarilor

Casa Argintarului

În urma unui proiect de reabilitare s-a organizat la Casa Argintarului, Centrul Cultural German, iar instrumentele vechilor argintari sunt exponatele unui muzeu care păstrează perfect caracteristicile originale ale imobilului.

Holurile și sala mare a casei găzduiește o expoziție cu lucrări ale artistului interbelic Norbert Thomae

